

3. Шкурат І. В. Особливості виборчого процесу в Україні / І. В. Шкурат // Розвиток демократії в Україні: Матеріали міжн. наук. конф. Київ, 29 вересня – 1 жовтня 2000.

4. Совгіря О. В. Шукліна Н. Г. Конституційне право України: навч. посібник. – К.: Юрінком Інтер, 2007. – 632 с.

УДК 342.95 (043.2)

Забіяка Х. О., Станішевська А. Г., студентки,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Гончарук С. Т., к.ю.н., професор

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ РЕЖИМИ

Існують різноманітні визначення адміністративно-правового режиму. Найбільш поширеним є визначення адміністративно-правового режиму як певного поєднання адміністративно-правових засобів регулювання, опосередкованого імперативним методом юридичного впливу, який виявляється в юридичній нерівності суб'єктів правовідносин [1, с. 235].

Поняття адміністративно-правового режиму можна трактувати в широкому (узагальненому) значенні та у більш звуженому сприйнятті. Адміністративно-правовий режим в широкому значенні – це узагальнений механізм адміністративно-правового регулювання суспільних відносин в цілому, що включає, як відомо, такі основні адміністративно-правові категорії, як адміністративно-правові норми, акти їх тлумачення та акти їх реалізації, а також адміністративно-правові відносини. Тобто адміністративно-правовий режим у найширшому розумінні практично ототожнюється з механізмом адміністративно-правового регулювання управлінських відносин в певній галузі в цілому. У вузькому ж розумінні адміністративно-правовий режим – це сукупність адміністративно-правових засобів, за допомогою яких забезпечується підтримання спеціального правового порядку в певних галузях чи сферах суспільного життя, здійснення окремих (специфічних) управлінських функцій та вирішення інших (особливих, ситуативних) управлінських завдань у межах певних територій, щодо певних суб'єктів чи об'єктів управління [3, с. 45].

Правові режими класифікують за масштабом волі громадян і організацій у використанні своїх можливостей для реалізації суб'єктивних прав; глибиною змін у конституційному статусі громадян і організацій; часом і територією їх дії; окремими об'єктами; видами діяльності тощо [2, с. 123].
Зокрема:

1. За масштабом волі громадян і організацій у використанні своїх можливостей для реалізації суб'єктивних прав виділяють пільгові та обмежуючі режими. Перші надають громадянам і організаціям додаткові свободи або пільги у певних обставинах. Другі, навпаки, запроваджують особливі права щодо використання громадянами і організаціями своїх прав і свобод або встановлюють заборону на здійснення ними певних прав і свобод.

2. За глибиною змін у конституційному статусі громадян і організацій відрізняють звичайні та надзвичайні режими. Перші не змінюють конституційного статусу громадян і організацій; другі істотно вводять особливий порядок здійснення окремих прав і свобод, обмежують їх.

3. За часом дії виділяють постійні (паспортний режим) або короткочасні, ситуаційні режими (надзвичайний стан).

4. За змістом та характером впливу можна визначати окремі різновиди надзвичайних режимів: надзвичайний стан, надзвичайна екологічна ситуація та воєнний стан.

5. За територією дії розрізняють режими, що діють на всій території України або в окремих її регіонах чи місцях (режим ЧАЕС).

6. За окремими об'єктами виділяють режими заповідників, вогнепальної зброї, отрути та ін. [1, с. 54].

Отже, характерними ознаками адміністративно-правових режимів є:

- визначена спеціальними нормами права поведінка фізичних, посадових та юридичних осіб;
- вимушена нормативна регламентація діяльності державних органів та громадських об'єднань;
- тимчасове уведення деяких додаткових правил або вилучення із загальнообов'язкових правових норм певних приписів;
- встановлення особливого контролю за належним додержанням правопорядку у сфері дії спеціального режиму та уведення певних обмежувальних заходів.

Адміністративно-правовий режим асоціюється передусім з особливим правовим порядком регулювання однорідних управлінських відносин, що забезпечується відповідними адміністративно-правовими засобами.

Слід зазначити, що для адміністративно-правових режимів характерні загальногалузеві принципи державного управління, які є внутрішнім стрижнем, спрямовуючим початком організації адміністративно-правових відносин.

Ці принципи можна віднести як до повноважень публічної адміністрації, так і до її обов'язків. Зокрема: принцип законності зобов'язує адміністрацію поважати додержання правових приписів, а також передбачає

відповідальність публічної влади, суб'єкти якої повинні відшкодувати збитки, заподіяні з їх вини або через інші причини [2, с. 123].

Отже, адміністративно-правові режими є своєрідною складовою і необхідною умовою життєдіяльності суспільства, а їх забезпечення має розглядатися як невід'ємна частина управлінської функції держави. Вони ґрунтуються на загальних принципах, методах та формах державного управління у сфері адміністративно-правового регулювання суспільних відносин, є одним з його основних чинників.

Література

1. Битяк Ю. П., Гаращук В. М., Богуцький В. В. Адміністративне право України: Підруч. / Ю. П. Битяк, В. В. Богуцький, В. М. Гаращук. – Харків: Право, 2001. – 528 с.
2. Авер'янов В. Б. Адміністративне право України. Академічний курс: Підруч.: У двох томах: Том 1. Загальна частина / В. Б. Авер'янов. – К. : Видавництво «Юридична думка», 2004. – 584 с.
3. Скакун О. Ф. Теорія держави і права: Підручник. – 3-тє видання / О. Ф. Скакун. – К. : Алерта, 2012. – 524 с.

УДК 328.16 (477): 352 (043.2)

Заровний І. В., студент,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Кір'ян В. О., к.ю.н.

ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЯ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ ЯК ШЛЯХ ДО ПОДОЛАННЯ КРИЗИ ВЛАДИ

Політичні процеси, які останні роки відбуваються в Україні, підтверджують позиції науковців щодо термінової необхідності побудови дієвої системи місцевого самоврядування, спроможної своєчасно й ефективно задовольняти потреби громадян, сприяти реалізації їхніх прав, що надасть Україні змогу утвердитись як демократичній і правовій державі в європейському співтоваристві.

Дієве місцеве самоврядування стане можливим, лише якщо в державі почнуть враховуватися думки громадськості при прийнятті важливих рішень на місцях, а також в разі надання органам місцевого самоврядування можливості самостійно розпоряджатися фінансами територіального утворення.

Виведення економіки країни із кризового стану та підняття рівня соціального благополуччя населення стане можливим децентралізувавши органи влади. Децентралізація державної влади як універсальне явище відображає процеси перерозподілу повноважень між органами державної